

δὲν δύνανται μὲν βεβαίως ν' ἀποδώσωσιν ὅσας ὕβρεις δέχονται παρά τῶν κυρίων των, ἀλλ' ἡ ἰδέα ἦν διαδίδουσιν εἰς τὸν κόσμον περὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν τοὺς ἐκδικεῖ πληρέστατα. Ἡ καταλληλοτέρα ἐπομένως πρὸς ὑποδεεστεροὺς διαγωγὴ εἶνε ἡ τῆς φιλάνθρωπίας καὶ γενναϊότητος, οὔτε εἰς οἰκειότητα, ἀλλ' οὔτε εἰς ὕβριν ἐξοκέλλουσα.

## ΕΛΕΓΕΙΟΝ ΕΙΣ ΞΑΝΘΗΝ

Ἦτον ὠραίο,  
σάν τὸ λουλουδί  
ἀθῶον ἦτο,  
σάν ἀγγελουδί  
τοῦ Παραδείσου  
ἦτο ψυχή.

Γι' αὐτὸ τὸν πλάνο  
κόσμον ἀρνήθη,  
μ' ἀγνὰ ἐπῆγε  
νὰ ζήσῃ πλήθη  
εἰς ἄλλον κόσμον  
πανευτυχή.

Καλὲ, δὲν εἶδετε  
ποῦχε στὰ χεῖλη  
γλυκὸ χαμόγελο,  
σάν μὰς ὠμίλει,  
καὶ κρουφθῶρει  
τὸν οὐρανό;

Ἄχ! Γιὰ τὰ κἄλλη του  
καρδιοχτυποῦσε,  
καὶ νὰ τὸ πάρουνε  
ἐκαρτεροῦσε  
πάνου στὸ δῶμα  
τὸ γαλανό...

Ἔστειλ' ὁ Πλάστης  
ἐν' ἀγγελουδί,  
ποῦχε στὸ χέρι  
λευκὸ λουλουδί,  
στὰ χεῖλη θεία  
διαταγή.

«Κρινόλευκή μου  
»μικρὴ Ξανθούλα,  
»χαριτωμένη,  
»σάν τὴν αὐγούλα,  
»ἄφησε πλέον  
»τὴ δόλια γῆ.»

Μόλις ἐσίμωσε  
τὸ ἀγγελάκι,  
καὶ γλυκοφίλημα  
εἰς τ' ἀχειλάκι  
τῆς Ξάνθης θλίθει,  
μὲ μιὰ χαρά.

Μὰ, ἡ ψυχούλα τῆς,  
σάν τὴν ἐφίλει,  
εἰς τὰ ὠραῖά του  
κόλλησε χεῖλη,  
τὰ μυροδόλα  
καὶ δροσερά...!

Μαζὶ πετάξαν,  
ἀγκαλιασμένα,  
δυὸ ἀγγελάκια  
ἀδερφωμένα,  
μὲ μυρωμένα  
Ξανθὰ μακλιά.

Τὸ ἓνα ξέρει  
ποιὰ θέσιν ἔχει,  
τ' ἄλλο, σκιασμένο  
σκοπεῖ, καὶ τρέχει  
στῆς Παναγίας  
τὴν ἀγκαλιά.

—Μὴν κλαίης μάνα του,  
καὶ σὺ, πατέρα,  
μὴ χύνῃς δάκρυα  
νύχτα καὶ μέρα,  
γιὰ τὸ μικρὸ σας,  
ποῦ μὲν' ἐκεῖ.

Ἔσεῖς εἰς μάταιο  
κόσμο γυρνάτε,  
κεῖνο σὲ ὄνειρα  
χρυσὰ πλανᾶται  
καὶ μ' ἀγγελοῦδια  
συγκατοικεῖ.

\* Εὐ Γουττιγγ, 1877.

Γ. Μ. Β.

## ΑΛΗΘΕΙΑΙ

\* \* \* Ἄν ἕκαστος ἐδαπάνῃ προσπάθων νὰ ἐννοήσῃ ὅσον χρόνον δαπανᾷ ὑποκρινόμενος ὅτι ἐννοεῖ, καὶ ἂν ἠκροᾷτο τὸν λαλοῦντα ὅσον χρόνον ἐξοδεύει ἐτοιμάζων τὴν ἀπάντησίν του, ἡ μεταξὺ ἀνθρώπων συνεννόησις ἤθελε καταστῆ πολὺ εὐκολωτέρα. (Κ<sup>α</sup> Swetchine).

\* \* \* Τοῦ μὲν ἱατροῦ ἡ θύρα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εὐρίσκεται κλειστή, τοῦ δὲ ἱερέως ἡ θύρα πρέπει νὰ εὐρίσκεται πάντοτε ἀνοικτή. (Βίκτωρ Οὐγκώ).

\* \* \* Ἡ λύπη τελειοποιεῖ μεγάλως τὸν χαρακτῆρα. (Κ<sup>α</sup> Στάελ).

\* \* \* Οἱ ἄνθρωποι χαριετώσι προθυμότερον ἀπλοῦν γνῶριμον ἐποχούμενον ἢ φίλον πεζόν. (Petit-Senn).

\* \* \* Ὅλα φαντάσματα στὴ γῆ, ἓνα καὶ μόνο μένει: ἓνα δὲν εἶναι φάντασμα, τῆς συμφορᾶς ἡ ἀλήθεια. (Ζαλοκώστας).

Ὁ Ζήνων εὐρεθεῖς εἰς γεῦμα εἰς ὃ παρεκθήθητο πρέσβεις τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου, δὲν ὠμίλησε